

Ούτε υπάρχει, ούτε δεν υπάρχει. Είναι!

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Τελικά, φαίνεται πως συχνά η αναζήτηση του Θεού μοιάζει με μια μάταιη προσπάθεια να μπούμε στον χώρο Του από τον τοίχο και όχι από την πόρτα. Και επειδή δεν τα καταφέρνουμε, Τον αρνούμαστε. Αυτό προσπαθούν να κάνουν αυτά τα παιδιά.

Ο Θεός όμως δεν προσεγγίζεται από όπου και όπως υπεροπτικά θέλουμε. Ο χώρος του μυστηρίου Του έχει τις διόδους του από τις οποίες πρέπει διακριτικά και ταπεινά να μπει. Είναι στενές οι προσβάσεις του. Και οι πόρτες του δεν ανοίγουν με χερούλι ούτε πολύ περισσότερο με λοστό. Ούτε με πείσμα ούτε με βία. Συνήθως ανοίγουν από μόνες τους, με... φωτοκύτταρο. Δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα η συνάντηση του Θεού. Είναι επίσκεψή Του. Απλά, για να μπει και Αυτός, δεν πρέπει να έχει κανείς τις δικές του πόρτες κλειδωμένες. Και όχι μόνον. Πρέπει εμείς να

Του ανοίξουμε. Ο Θεός δεν υπάρχει για να Τον υποτάσσουμε, για να υπηρετεί τις εφήμερες μυωπικές βλέψεις μας. Υπάρχει για να μας ελευθερώσει από τη μιζέρια μας

Σαν αρκετά να είχε περάσει η ώρα φιλοσοφώντας. Θα μπορούσαμε να χαλαρώσουμε λιγάκι. Δοκίμασα να αλλάξω τη συζήτηση. Να μου πούνε κάτι από τα δικά τους ενδιαφέροντα, μια που πιθανόν να τούς είχε παρα-σύρει η ιδιότητά μου. Δεν ήθελα να τους κουράσω. Σε τελική ανάλυση μπορεί να ήθελαν λιγότερο μια τέτοια συζήτηση και περισσότερο μια κοινωνική γνωριμία.

Το μάτι μου πέφτει στο τατουάζ του Θάνου. Είναι αποτυπωμένο στο δεξί του μπράτσο, μισοκαλυμμένο από το μανίκι. Για μια στιγμή τέντωσε το χέρι του και φάνηκε καθαρά. Μια μικρή διακριτική ζυγαριά με διχρωμία μπλε και πράσινου, που γέρνει προς το μέρος μιας σαύρας, που με την κόκκινη γλωσσίτσα της ακουμπάει τον ένα από τους δύο δίσκους. Στον άλλο δίσκο ένας σταυρός. Η ζυγαριά πιθανόν να συμβολίζει το Δίκαιο, που ως φοιτητής της Νομικής σπουδάζει. Δεν καταλαβαίνω τον ρόλο της σαύρας που τελικά κάνει τη ζημιά. Είναι ολοζώντανη. Θαρρείς πως όπου να 'ναι θα γλιστρήσει και θα αφήσει τη ζυγαριά στην ησυχία της. Και γιατί τελικά ο σταυρός είναι πιο ανάλαφρος; Δεν το καταλαβαίνω αυτό καλά. Ούτε και ριψοκινδυνεύω αυθαίρετες ερμηνείες.

Δεν κάνω κανένα σχόλιο. Απλά, παρατηρώ και σκέφτομαι παράλληλα με τη συζήτηση. Και διερωτώ-μαι πώς δεν βαρέθηκα και κάθονται μαζί μου τόση ώρα. Πρέπει να είμαι πολύ παράξενος γι' αυτούς τους ανθρώπους. Τί άραγε κοινό μπορεί να έχουμε μεταξύ μας; Αυτοί νέα παιδιά κάνουν γήινα όνειρα· εγώ τα έχω απορρίψει προ πολλού, έπαυσα να επενδύω σε αυτόν τον κόσμο. Ο Θεός δεν τους πολυενδιαφέρει· εγώ Του αφιέρωσα τα πάντα, είναι η μόνη και μεγάλη μου σταθερά. Δεν πιστεύω σε τίποτα άλλο. Χωρίς Αυτόν δεν έχω ερμηνεία γι' αυτόν τον κόσμο. Χωρίς την ύπαρξή Του καταργείται κάθε λόγος δίκης μου ύπαρξης. Χω-ρίς πίστη στον Θεό πνίγομαι, βουλιάζω, καταρρέω, χά-νομαι. Η πίστη σ' Αυτόν με μεθάει, με ανασταίνει, μου δίνει ζωή, αίσθηση αιωνιότητας, όραμα ετερότητας.

Αυτοί αυτά δεν τα καταλαβαίνουν, κάπως αλλού κοι-τάζουν. Εγώ είμαι καμιά τριανταριά και πλέον χρόνια μεγαλύτερος, άσπρος με γένια και ράσα, αξύριστος και ακούρευτος εδώ και χρόνια, για ακατανόητο σ' αυτούς λόγο, κακός εκπρόσωπος μιας παρηκμασμένης γενιάς, μιλάω και λίγο καθαρευουσιάνικα, γράφω πολυτονικό. Σε λίγο θα αρχίσουν να μου επιτίθενται οι διάφορες αρρώστιες. Αυτοί φρέσκοι άνθρωποι, σύγχρονοι, ούτε σκέφτονται την ασθένεια και τον θάνατο.

Αλλά και στη νοοτροπία υπάρχει χάσμα. Αυτοί θεω-ρούν ότι είναι γεννημένοι

ελεύθεροι και ότι η ελευθερία τους ταυτίζεται με την αυτεξουσιότητα. Αντίθετα, εγώ νομίζω ότι είμαι γεννημένος αυτεξούσιος με προορισμό να γίνω ελεύθερος, πιστεύω σε μια ελευθερία που πρέπει να παλέψεις για να την αποκτήσεις. Γι' αυτό στη ζωή μου ήμουν λίγο ακραίος· έζησα με τη μειοψηφία, πήγα κόντρα στο ρεύμα, δεν έχω πάει ποτέ μου κινηματογράφο, ποτέ δεν είχα τηλεόραση, αρνήθηκα για χρόνια να έχω κινητό, στερήθηκα ένα σωρό πράγματα που σχεδόν όλοι κάνουν. Και αυτό γιατί δεν θέλησα να χωθώ μόνος μου κάτω από τον οδοστρωτήρα της ισοπεδωτικής νοοτροπίας, να μιμηθώ μηχανικά και ανόητα, να με λειώσει το σύστημα. Ούτε και το εκκλησιαστικό.

Αυτοί μου φαίνεται πως ενώ αντιδρούν στο κατεστημένο της περασμένης γενιάς, συμμαχούν στη δημιουργία ενός χειρότερου κατεστημένου που κατασκευάζει η δική τους γενιά. Επίσης, υποθέτω πως θα με θεωρούν συν-τηρητικό. Εμένα πάλι μου φαίνονται ανελεύθεροι. Μου κάνουν ερωτήσεις που τις κάνουν όλοι. Τους έμαθε το σύστημα να έχουν τέτοιους προβληματισμούς.

Όλα αυτά που έχω μέσα μου είμαι σίγουρος πως αυτοί δεν τα προσέχουν. Αλλά κι εγώ μάλλον δεν τους καταλαβαίνω. Ίσως αυτό να το αντιλαμβάνονται. Τελικά, είμαστε τόσο διαφορετικοί και δεν θέλει κανείς μας να αλλάξει! Ούτε εκείνοι ούτε εγώ. Αλήθεια, τί δουλειά έχουν κοντά μου; Πώς δεν κουράστηκαν ακόμη; Πώς με υπομένουν; Το σκέπτομαι και συγκινούμαι. Με συγκινεί η ταπείνωση της ανοχής τους στο πρόσωπό μου. Μπορεί εγώ να είμαι πιο σωστός, ποιός ξέρει; Αυτοί όμως είναι πιο ταπεινοί. Εδώ μάλλον κρύβεται το μυστικό.

(Νικολάου, Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής, Αν υπάρχει ζωή, θέλω να ζήσω, σ. 52-56)